

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2021 r. w Warszawie

sprawy M. S., K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeniesienie odpowiedzialności za zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia
na skutek odwołania M. S., K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 listopada 2019r., numer: (...) oraz od decyzji z dnia 19 listopada 2019 r. numer: (...)

1. oddala odwołania,
2. zasądza od M. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. zasądza od K. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 163/20

UZASADNIENIE

K. B. w dniu 30 grudnia 2019 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 listopada 2019r., nr: (...) w sprawie przeniesienia na niego odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek (...) (...) Sp. J. jako współnika tej spółki.

Odwołujący w uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że odpowiedzialność współnika za zobowiązania spółki z tytułu zobowiązań publicznoprawnych ma charakter subsydiarny, a więc jeżeli spółka nie realizuje swoich wymagalnych składek na rzecz ZUS to wtedy możliwe jest sięgnięcie do odpowiedzialności współników. K. B. wskazał, że organ rentowy nie zwrócił się do spółki z wezwaniem do zapłaty ani nie podjął czynności windykacyjnych i próbuje przenieść zobowiązanie na współnika. W ocenie odwołującego dopiero gdy organ rentowy wyczerpałby możliwości skutecznej windykacji wobec płatnika może ustalać odpowiedzialność współników. Spółka jawna, której współnikiem jest odwołujący posiada osobowość prawną, jest podmiotem prawa własności, a zatem posiada własny majątek odrębny od majątku współników. Zdaniem odwołującego dopiero wyczerpanie możliwości dochodzenia zobowiązania od spółki daje podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności lub przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania

wobec organu rentowego bezpośrednio na współników spółki. W oparciu o powyższe odwołujący wniósł o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji (odwołanie, k. 3-4 a.s.).

M. S. w dniu 30 grudnia 2019 r. również złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 listopada 2019r., nr: (...) w sprawie przeniesienia na niego odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek (...) (...) Sp. J. jako współnika tej spółki.

Odwołujący w uzasadnieniu swojego stanowiska przedstawił tożsamą argumentację, jaką przedstawił w swoim odwołaniu K. B. i także wniósł o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji (odwołanie, k. 2-2v. akta sprawy VII U 164/20).

Zarządzeniem z dnia 11 marca 2020 r. Sąd na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt VII U 164/20 ze sprawą VII U 163/20 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie z dnia 11 marca 2020 r., k. 12 akta sprawy VII U 164/20).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na powyższe odwołania od decyzji z dnia 19 listopada 2019r., nr: (...) oraz od decyzji z dnia 19 listopada 2019 r. nr: (...) wniósł o ich oddalenie oraz zasądzenie od odwołujących kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy podniósł, że (...) (...) Sp. j. z siedzibą w W. prowadziła działalność gospodarczą zatrudniając pracowników. Z tego tytułu zobowiązana była do opłacania należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Spółka nie wywiązała się tego obowiązku w sposób należyty. W dniu 24 września 2019 r. zostały wysłane do M. S. i K. B. zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania z wprawie ustalenia ich odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu zaległych składek. W oparciu o zebraną dokumentację w dniu 19 listopada 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzje nr (...) przenoszące odpowiedzialność na (...) j - M. S. i K. B. za zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na : ubezpieczenia społeczne: ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Organ rentowy podkreślił, że za okres od 11-12/2014 kierowane były do spółki upomnienia nr (...) - (...) z dnia 27.01.2015 doręczone płatnikowi w dniu 2.02.2015. Okres od 01/2015 do 05/2015 objęty został postępowaniem egzekucyjnym na podstawie upomnień z dnia 1.06.2015 nr (...) - (...) i z dnia 24.06.2015 nr (...) - (...). Dyrektor (...) Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. wszczął i prowadził postępowanie egzekucyjne wobec spółki (...) j., NIP (...) na podstawie tytułów wykonawczych: od (...) do (...) z 30 stycznia 2015 r., od (...) do (...) z 15 lipca 2015 r., od (...) do (...) z 23 lipca 2015 r. z zastosowaniem środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunku bankowego prowadzonego przez (...) S. A. Pismem z 16 lutego 2015 r. bank poinformował o braku środków na rachunku, natomiast pismem z 17 marca 2015 r. bank poinformował Oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W., że na rachunku bankowym dłużnika wystąpił zbieg egzekucji administracyjnej i sądowej z Komornikiem Sądowym w W. M. R. i Naczelnikiem Urzędu Skarbowego W. - (...). Na dzień 31 sierpnia 2015 r. rachunek nadal rachunek wykazywał brak środków. W dniu 28 października 2015 r. Dyrektor Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w związku ze zbiegiem egzekucji przekazał akta do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie I Wydziału Cywilnego. W dniu 8 marca 2016 r. postępowanie egzekucyjne zostało zawieszono ze względu na podpisaną umowę ratalną Nr (...) W związku z nieregulowaniem należności wynikających z umowy 3 listopada 2016 r. układ ratalny został zerwany. Ustalenia poczynione przez organ rentowy wykazały, że spółka nie posiada majątku ruchomego i nieruchomości (odpowiedź na odwołania, k. 6-7 a.s., k. 4-5v. akta sprawy VII U 164/20).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

(...) Spółki jawnej z siedzibą w W.,

NIP (...) od dnia 29 grudnia 1999 r. do czasu jej likwidacji byli M. S. i K. B.. Wspólnicy nie złożyli wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, ponieważ było to kosztowne i nie było ich na to stać (bezsporne, a nadto: pismo Naczelnika Urzędu

Skarbowego W. – (...) z dnia 29 maja 2019 r., k. 1 a.r., oświadczenie odwołującego M. S. – protokół rozprawy z dnia 28 stycznia 2021 r., k.).

Spółka (...) Spółka jawna z siedzibą w W. nie opłacała swoich zobowiązań składkowych wobec organu rentowego, wobec czego powstało zadłużenie z tego tytułu. Za okres od listopada do grudnia 2014 r. kierowane były do spółki upomnienia nr (...) - (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. Okres od stycznia 2015 r. do maja 2015 r. objęty został postępowaniem egzekucyjnym na podstawie upomnień z dnia 1 czerwca 2015 r. nr (...) - (...) i z dnia 24 czerwca 2015 r. nr (...) - (...). Dyrektor (...) Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. wszczął i prowadził postępowanie egzekucyjne wobec spółki (...) j. na podstawie tytułów wykonawczych: od (...) do (...) z 30 stycznia 2015 r., od (...) do (...) z 15 lipca 2015 r., od (...) do (...) z 23 lipca 2015 r. z zastosowaniem środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunku bankowego prowadzonego przez (...) S. A. Pismem z 16 lutego 2015 r. wymieniony bank poinformował o braku środków na rachunku, natomiast pismem z 17 marca 2015 r. bank poinformował organ rentowy, że na rachunku bankowym dłużnika wystąpił zbieg egzekucji administracyjnej i sądowej - z Komornikiem Sądowym w W. M. R. i Naczelnikiem Urzędu Skarbowego W. - (...). Na dzień 31 sierpnia 2015 r. rachunek nadal wykazywał brak środków (upomnienie z dnia 27 stycznia 2015 r., zawiadomienie o zajęciu wierzytelności rachunku bankowego z dnia 2 lutego 2015 r. i z dnia 24 lipca 2015 r., pismo (...) S.A. z dnia 16 lutego 2015 r., pismo (...) S.A. z dnia 17 marca 2015 r., tytuły wykonawcze z dnia 15 lipca 2015 r., 23 lipca 2015 r. – nieponumerowane karty a.r.).

W dniu 24 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. skierował do M. S. i K. B. zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania z wprawie ustalenia ich odpowiedzialności za zobowiązania (...) Spółki jawnej z siedzibą w W. z tytułu zaległych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (pisma ZUS z dnia 24 września 2019 r., k. 2 – 4 a.r.).

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ rentowy wydał w dniu 19 listopada 2019r. decyzję nr: (...) i nr: (...) o przeniesieniu na M. S. i K. B. odpowiedzialności za zobowiązania płatnika spółki (...) j. NIP (...), z siedzibą w W., z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami w łącznej kwocie 47 221,58 zł w tym:

1) ubezpieczenia społeczne:

- 27.934,70 zł - z tytułu nieopłaconych składek za okres: 12/2014-07/2015, 09/2015-10/2015;
- 10.130,00 zł - z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 19 listopada 2019 r.;

2) ubezpieczenie zdrowotne:

- 5.546,99 zł - z tytułu nieopłaconych składek za okres: 02/2015-06/2015, 09/2015-10/2015;
- 1.977,00 zł - z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 19 listopada 2019r.
- 1.187,89 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres: 11/2014-06/2015,09/2015;
- 445,00 zł - z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na dzień 19 listopada 2019.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że (...) (...) Sp. j. prowadziła działalność gospodarczą zatrudniając pracowników i nie wywiązywała się z obowiązku opłacania należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wobec tego na jej koncie powstało zadłużenie. Na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że M. S. i K. B. są współnikami w (...) (...) Sp. j. w okresie, kiedy powstało zadłużenie płatnika składek, dlatego też odpowiadają oni wspólnie za zobowiązania wynikające z tej decyzji. Decyzja została wydana w oparciu o art. 107,

108, 109 oraz art. 115 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (decyzje ZUS z dnia 19 listopada 2019r. nr: (...)) i nr: (...), k. 10-15 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie i wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, którym – jako niekwestionowanym i nie budzącym zastrzeżeń – dał wiarę w całości. Strony nie złożyły wniosków o przeprowadzenie dowodów z osobowych źródeł, a Sąd nie widział potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd miał również na uwadze oświadczenie odwołującego M. S., złożone na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021r. kiedy nie kwestionował on okoliczności wynikających z pozostałego materiału dowodowego oraz potwierdził, że wniosek o upadłość spółki nie został złożony, ponieważ było to kosztowne i wspólników nie było na to stać. Oświadczenia złożone przez odwołującego K. B. na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2021r. nie stanowiły podstawy ustaleń stanu faktycznego, bowiem odwołujący powoływał się na możliwość zaspokojenia należności organu rentowego z majątku spółki, natomiast z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego wynikają przeciwne wnioski, bowiem spółka od czasu powstania zaległości składkowych nie posiadała środków na ich uregulowanie.

Zarządzeniem z dnia 11 marca 2020r. Sąd określił odwołującym się 7- dniowy termin na złożenie wszelkich wniosków, twierdzeń i dowodów, pod rygorem utraty prawa do powoływania ich w dalszym toku postępowania. Odwołujący się nie zgłosili żadnych dowodów, wniosków ani twierdzeń, nie wnosili o uzupełnienie materiału dowodowego, zaś w ocenie Sądu dowody z dokumentów i okoliczności ustalone na podstawie dowodów z dokumentów były wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania były niezasadne i podlegały oddaleniu.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do zbadania, czy zachodzą wszystkie przesłanki do przeniesienia odpowiedzialności solidarnie na odwołujących, jako wspólników (...) (...) Sp. j. z siedzibą w W., za zaległości powstałe z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres wskazany w skarżonej decyzji oraz czy zachodzą jakiegokolwiek okoliczności uwalniające odwołujących od tej odpowiedzialności.

Przy rozpatrywaniu zasad przenoszenia na osoby trzecie odpowiedzialności z tytułu zaległych składek w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 423), zgodnie z którego treścią do należności z tytułu składek na Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego, Fundusz pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych stosuje się odpowiednio przepisy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, między innymi przepisy art. 107 § 1, art. 108 § 1 i 6 oraz art. 115 tejże ustawy. Z kolei stosownie do art. 32 u.s.u.s. do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

I tak, zgodnie z treścią art. 107 § 1 Ordynacji podatkowej (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 – dalej jako o.p.) w przypadkach i w zakresie przewidzianym w rozdziale o odpowiedzialności podatkowej osób trzecich, za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie. Przy czym, jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, osoby trzecie odpowiadają również za odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych oraz koszty postępowania egzekucyjnego. Jak wynika natomiast z art. 115 § 1 tej ustawy, wspólnik spółki jawnej odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie ze spółką i z pozostałymi wspólnikami za zaległości podatkowe

spółki. Zasadę wyrażoną w § 1 stosuje się do odpowiedzialności byłego wspólnika za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie, gdy był on wspólnikiem (§ 2 zd. 1).

Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń nie ma wątpliwości co do istnienia po stronie (...) (...) Sp. j. zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek, jak również co do tego, że odwołujący M. S. i K. B. byli wspólnikami tej spółki w trakcie powstania tego zadłużenia. Analiza akt organu rentowego potwierdza powstanie pierwszego zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych już w listopadzie i grudniu 2014 r. Pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego W. – (...) z dnia 29 maja 2019 r. potwierdza, że odwołujący się byli wspólnikami spółki w czasie powstania ww. zadłużeń. Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez odwołujących, którzy nie podnosili żadnych zastrzeżeń wobec ustaleń organu rentowego w zakresie posiadania statusu wspólników spółki jawnej, jak też samego istnienia zadłużenia po stronie spółki.

Stanowisko odwołujących się skupiło się na zakwestionowaniu skarżonej decyzji jako przedwczesnej z uwagi na fakt braku wezwania spółki do zapłaty należności składkowych przez organ rentowy i nie przeprowadzenie czynności windykacyjnych z majątku spółki. W ocenie odwołujących przeniesienie na nich odpowiedzialności za zobowiązania składkowe spółki było wobec tego przedwczesne. Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom odwołujących, organ rentowy nie tylko wzywał spółkę do uiszczenia należności składkowych upomnieniem, ale również prowadził postępowanie zmierzające do egzekucji należności na podstawie tytułów wykonawczych: od (...) do (...) z 30 stycznia 2015 r., od (...) do (...) z 15 lipca 2015 r., od (...) do (...) z 23 lipca 2015 r. z zastosowaniem środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunku bankowego prowadzonego przez (...) S. A.

Zarzut ten okazał się chybiony również z uwagi na aktualne orzecznictwo dotyczące powyższej kwestii, która stanowiła już przedmiot rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2014 r. We wskazanym wyżej orzeczeniu Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że niezbędne jest zwrócenie uwagi na specyfikę orzekania w zakresie odpowiedzialności wspólników spółki jawnej za zaległości podatkowe tej spółki oraz jej odmienne uregulowanie od odpowiedzialności członków zarządów spółek kapitałowych. Należy bowiem podkreślić, że przepis art. 115 § 1 o.p. nie przewiduje jako przesłanki odpowiedzialności wspólników spółki jawnej bezskuteczności egzekucyjnej w sposób, w jaki czyni to art. 116 § 1 o.p., który ma zastosowanie do spółek kapitałowych. Zgodnie z art. 22 § 2 k.s.h. każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką, z uwzględnieniem art. 31 § 1 k.s.h., w myśl którego wierzyciel może prowadzić egzekucję z majątku wspólnika w przypadku, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (odpowiedzialność subsydiarna wspólnika). Dopuszczalne jest więc orzekanie o odpowiedzialności wspólników spółki jawnej nawet wówczas, gdy w stosunku do tej spółki toczy się postępowanie egzekucyjne i istnieje szansa na efektywne zakończenie tego postępowania poprzez wyegzekwowanie należności objętych tytułem wykonawczym, gdyż konstrukcja prawna spółek osobowych przewiduje takie rozwiązanie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2014 r., I GSK 843/12; także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2017 r., I GSK 1970/15). W ocenie Sądu Okręgowego na takich samych zasadach dopuszczalne jest orzekanie o odpowiedzialności wspólnika spółki jawnej mimo nieprzeprowadzenia postępowania egzekucyjnego wobec spółki, co znajduje potwierdzenie w powyższym orzeczeniu, jak również w treści art. 115 o.p. Przepis art. 115 § 1 o.p. ustanawia zasadę solidarnej odpowiedzialności wspólnika (byłego wspólnika) m. in. spółki cywilnej oraz samej spółki i pozostałych wspólników.

W przeciwieństwie do odpowiedzialności członków zarządu spółek kapitałowych, przewidzianej w art. 116 o.p., przesłanką tej odpowiedzialności nie jest istnienie majątku spółki, czy bezskuteczność egzekucji. Z treści art. 115 o.p. nie wynika jakiegokolwiek uzależnienie orzeczenia o odpowiedzialności wspólnika spółki cywilnej od braku majątku spółki, czy wyniku prowadzonej wobec niej egzekucji. Z przepisu tego nie można zatem wyprowadzić żadnych wniosków co do przedwczesności orzeczenia w sprawie o odpowiedzialności podatkowej strony (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14 grudnia 2017 r., III SA/Gl 782/17).

Z tych też względów Sąd stanął na stanowisku, iż wskazany zarzut nie może być podstawą uchylenia bądź zmiany zaskarżonych decyzji organu rentowego i orzeczenia zgodnie z wnioskami odwołujących. Z kolei sam fakt dalszego prowadzenia egzekucji w stosunku do majątku spółki jawnej nie stoi bowiem na przeszkodzie organowi rentowemu do wydania decyzji o przeniesieniu odpowiedzialności na jej współników. Stąd też działanie organu rentowego na tle art. 115 § 1 o.p. należało ocenić jako prawidłowe, skoro spółka od dłuższego czasu nie realizuje swoich zobowiązań wobec ZUS i nie dysponuje ku temu odpowiednim zapleczem majątkowym, zaś powyższy przepis nie wymaga uprzedniego stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy zważył, iż odwołujący nie wykazali podstaw do zmiany skarżonej decyzji. Należy przy tym podkreślić, że prócz powyższych zarzutów odwołujący nie kwestionowali istnienia zadłużenia spółki (...). j. z siedzibą w W. jak również swojego statusu jako współników tejże spółki w czasie, gdy zadłużenie to powstało.

W toku postępowania odwołujący prócz zastrzeżeń co do prawidłowości decyzji, o których była mowa powyżej nie przedstawili żadnych innych okoliczności, które mogłyby prowadzić do wzruszenia zaskarżonej decyzji organu rentowego. Wymaga przy tym zaznaczenia, że to po stronie odwołujących ciążył obowiązek udowodnienia okoliczności stanowiących podstawę zmiany skarżonej decyzji. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne, zaś w aspekcie procesowym, w myśl art. 232 k.p.c. strony są dysponentami toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Odrębny charakter postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie wyłącza więc zasady kontradyktoryjności w tych sprawach, w tym ciężaru dowodzenia twierdzeń przez strony. Przeniesienie tej reguły na grunt niniejszej sprawy skutkuje przyjęciem, że jeśli strona odwołująca się od decyzji organu rentowego, w której organ na podstawie przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał ustaleń dla niej niekorzystnych, zaprzecza twierdzeniom wyrażonym przez ten organ w skarżonej decyzji, to powinna w postępowaniu przed sądem odwoławczym nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń, lecz także wskazać okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym. Sąd nie jest bowiem zobowiązany – choć posiada taką możliwość – do poszukiwania dowodów z urzędu, gdyż w myśl zasady kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach. Na tle postępowania w niniejszej sprawie odwołujący nie przedłożyli żadnych wniosków dowodowych ani okoliczności oprócz wspomnianych powyżej, które okazały się jednak niewystarczające do skutecznego zakwestionowania zaskarżonej decyzji i w efekcie jej zmiany.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W pkt 2 i 3 wyroku Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty procesu w niniejszej sprawie złożyły się koszty zastępstwa procesowego organu rentowego, który w był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd miał na uwadze, że niniejsza sprawa – której przedmiotem było przeniesienie odpowiedzialności za zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia – nie należy do kategorii spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, tym samym koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika organu rentowego powinny zostać ustalone według stawek liczonych od wartości przedmiotu sporu. Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie jest równowarta łącznej kwocie zadłużenia określonej w skarżonej decyzji i wynosi 34.668,00 zł (art. 126¹ § 3 k.p.c.). Zgodnie zaś z § 2 pkt 5) Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265) stawki minimalne przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 zł do 50.000 zł wynoszą 3.600 zł. Tym samym rozstrzygając o kosztach z uwzględnieniem regułą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 § 1 k.p.c. każdy z odwołujących, jako strona przegrywająca sprawę, powinien co do zasady uiścić na rzecz organu rentowego kwoty po 3.600 zł każdy tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stronie przeciwnej.